

Pjesme

MARTIN BARBERIĆ

Ftičok kaj neje znal popevati

Na rubu grane sedel je ftičok
z krile koja so znala više od njega samoga.
Pripadal je k nebu, al ga je zemlica pogledavala
kak i malo dete kaj nemre prehodati.
V čkomini, on je bil kak i zrno kokruza med
latjem.

Neje znal kak da veli, kak da veli
jer je v grlu stezalno kak v gorični vrcalki
Med granjem so su čule pesmice
Lisri so se smejali kak mali jeziki
A on, bez ičega, čkomel

Gledeli so ga bedasto
šтели so ga slušati, a on ne zna zakaj.
Nešče ga je žalil
Nešče ga je zabil
A v njegovom kljunu još ni jedne note neje bilo.

Jempot, zdavnja, štel je rasprti to nebo v sebi
Al je zišel blagi vetrić
Zdeni vetrić.
No jel neje ni to pesma? Čkomeča pesma.

Ftičkoci oko njega so vikali na sonce,
tak jako kaj se je mužika čula na prekseč.
On je pak bil senja,
kak da ga je što narisal na oni grančici
Pak si misli, jel senja nekaj drugo od ove pesme
kaj sluša

Stal je študerati.

Poglenol je oko sebe.
V drevovlja, v hižice, v Dravo, v cvetje, v nebo.
„Jel bi se ja vučil, ‘vakvoga jezika“
Jezika dondače, jezika vetra, jezika sonca,
jezika prirode.

Nišče neje znal što je
Al so si za njega znali
On je bil tu, al neje bil z nami
On je bil med nami, a da ga nesmo niti vidli
Ftičoka kaj neje znal popevati.

Coprnjica je nacoprala

Vu hiži kuvinja vreloča vrela kak vrcalka
Vu kuvinji tikva tikvasa na tiganju trnjastom
Kraj tikve diganka dignjena dotmar zdignjena
Coprnjica pred pocekom stoji i copra.

Vu selu sele se seljaki na seljačke tačke
Mački vu štali mrnjavčo mrvaom zakaj so mali
Dok se kravam krado kriglini z kraglinom
Coprnjica na vulici stoji i copra.

Na groblju grobi grbili se zbog krajše senje
posvadili
Šašave slive v šumi se šeprtljajo jer so šepave
A kola kozljajo koritom kak kuzjaste kokoši
Coprnjica stoji v handraku i copra

„De stani coprati kmica crna,
de stani z nas bedake delati.
Takve vračarije naj spominjati
Bedasta i sama ispasti.“

Na plotu coprnjica copranjasta sedi i copra
I z creni jočimama gleda i smeje se:
Nikaj to ga od toga vezdaj ni
Kaj ja svoje coprije na štrampam po sigdi.
A pazite se,
Podravinom bodo galebi počeli vikati
Ako ja zaprav počnem coprati.

Staklena zvijezda

I čuje se glazba u daljini
Tihi kvartet svira za ljude
Skladbe nježne i milne
Što prate svjetla velike dvorane
A svjetlost je bila jaka
Dok kvartet je naglašavao forte
Krilo malo od neba je virilo
Zvijezde staklene spuštao je na zemlju
I nije to bio glas
I nije to bio zvuk
Već krhka svjetlost
Što punila je nebo
U noći je staklo zvijezda
Kvartet obgrlilo
I jarke svjetlosti nije više bilo
Nebo se na ljude prolilo

Pjesme koje nose priču zapravo su priče koje su zaslužile postati pjesme – tako bismo mogli najbolje opisati zanimljivu dinamiku pjesama Martina Barberica koji piše i na zavičajnom govoru i standardnome hrvatskom jeziku. Ftičok koji nije znao pjevati kao da je izronio iz poznatih nam basni i premda nije dobio odgovore na svoja pitanja o tome što je pjesma, isplati li se pjevati, on je bio tu. Samo nije zapjevao. Ili možda i jest, ali ga mi nismo čuli. Možda zato jer ni sami ne znamo – pjevati.

Vrckava Coprnica pjesma je puna aliteracija, poskočnog ritma i neobičnih stilskih figura. Redaju se slike koje asociraju na zajedljivu i razigranu ženu, coprnicu koja može zacoprati sve i svakoga, samo da, kako kaže autor na kraju, ipak ne zacopra i našu Podravinu!

I pjesma Staklena zvijezda nosi svoju priču, u kojoj se svjetlost i glazba kvarteta udružuju u stvaranju posebne atmosfere za čitatelja. Zadnja misao, da se nebo na ljude prolilo, autora potvrđuje kao potencijalnog slikara riječi.